

Ударив дощ, заколихав...

Володимир Свідзінський

Ударив дощ, заколихав
Полудня спокій величавий,
З квітучого горошку галяв
Стовпи метеликів підняв.

Де ж ти? Твої пісні звук,
Линувши, потопила злива.
Дивлюсь: з затуманілих лук
Біжиш, задихана, щаслива.

Нема ні неба, ні землі.
Блищать натягнені вервечки.
Ти в легкій сукні, як яєчко,
Між них білієш оддалі.

Добігла - проливень затих.
Тепер, цілуючи, вдихаю
З плечей оббризканих твоїх
Тепло і запах неба маю.

1936